

Kapitola 1

OCELOVÝ NÁSTROJ sa v rukách chlapca chvel, kým jeho otec sedel za ním, v tichosti ho pozorujúc. Pohľadom zhora muž sledoval, ako sa líce jeho syna zmrštilo, keď chlapec zaškúlil, hádzuc uprený pohľad jedného hlboko sústredeného oka dole celou dĺžkou hlavne a ďaleko vpred do prítomia lesa.

Neprestajný trilok cvrčkov a vtákov a sykot prúdu ľadovej vody z čistinky pod ním sa začal pomaly vytrácať z mužovho sluchu. Všetko čo počul, bol nepravidelný, nervózny dych jeho syna, s tým ako presunul celú svoju pozornosť na chlapca, ktorý mal čoskoro zabiť svoj prvý úlovok. Položil obe silné dlane na synove plecia a jemne ich stlačil. Cítil, ako sa syn trochu uvoľnil.

Kým držal svoje dlane na chlapcových ramenách, zavrel oči a predstavil si, čo cíti jeho syn v tejto chvíli. Chcel to cítiť tiež. Nadýchol sa pomaly a pocítil nával chladného vetra prúdiaceho do jeho nozdier, narážajúceho proti stenám jeho lebky.

Syn sa nadýchol rovnako ako on, naplňajúc svoju hruď vzduchom tak chladným ako voda v potoku pod nimi. Muž cítil srdce svojho syna pulzovať v jeho krku a pleciah, s tým ako chlapec vyprázdnil svoje pľúca s prudkým výdychom vlažného, spotrebovaného vzduchu. Chlapcove ruky sa ustálili a jeho oko sa opäť zaostriilo na mrviacu sa chlpatú masu na druhej strane rokliny. Stlačil svaly svojho ľavého líca silnejšie, tisnúc svoje očné viečka k sebe, ako keby chcel donútiť svoje pravé oko, aby sa otvorilo a zaostriilo ešte viac.

Muž pozoroval svojho chlapca žmolíť pažbu pušky a mohol vidieť, ako sa malé ruky začínajú opäť triasť. Tým, ako ticho sa ruky šmýkali, muž mohol tušiť, že chlapcove ruky sú vlhké a lepkavé, a že jeho šlachovité paže sú unavené váhou ťažkej starej pušky Lee-Enfield.

Chlapcov ukazovák zaujal pevné postavenie na železnom jazýčku, ktorý sa stácal von smerom k jeho cieľu. Hlaveň sa prestala chvieť, ako sa chlapec nadýchol ešte raz, tentokrát držiak vzduch v sebe. Otec napodobil jeho zadržaný dych v túžbe po úplnom zdieľaní tohto zážitku so svojím dieťaťom. Vycítil chlapcovu obavu zo stlačenia spúšte, vnímal naliehavosť hromadiacu sa v jeho tele.

Muž zavrel oči a siahol po svojich zmysloch. Vo svojej mysli mohol vidieť to, čo videl jeho chlapec. Mohol cítiť to, čo cítil jeho chlapec. Mohol vnímať čoraz žeravejšiu spúšť pod jeho trasúcim sa prstom.

Cíti, ako na neho spúšť volá.

Prosí ho, aby ju rozmliaždil.

Ale ešte nie, pomyslel si.

S tým ako chlapec trochu povolil spúšť, vzduch v jeho pľúcach sa zmenil na pichľavý a začínal páliť, ale on vydržal. Driek jeho zbrane sa začínal opäť málinko chvieť.

Muž otvoril oči, vydýchol a potom prehovoril jemne do ucha svojho syna: „Dýchaj, Gusko.“

Ako keby dostal povolenie, Gus nechal páliaci vzduch vyvaliť sa zo svojho nosa. Obaja videli náhly tanec horúceho vzduchu okolo nich podobný bielemu dymu z horiaceho dreva. Keď sa para stratila z očí, cieľ ostal tam, kde bol, s telom nahnutým k zemi a s mlaskajúcim rypákom poskakujúcim okolo malého trsu machom obrastenej zeminy.

Gus stlačil spúšť a ako sa prvé prenikavé prasknutie mechanizmu odrážalo pomedzi stromy, zviera zodvihlo hlavu v panike. Ale bolo už príliš neskoro.

Ako oštep z ruky mladého boha, guľka už presvišťala studeným vzduchom, zanechávajúc za sebou svetlo výbuchu a odparujúc pred sebou kvapôčky rosy vo svojej dráhe. Našla svoj cieľ a malý obláčik červenej hmly vyprskol do vzduchu a potom rovnako tak rýchlo zmizol s tým, ako sa nohy obrovskej kengury odlepili od zeme, keď ju strela zrazila na zem, drviac pod sebou lístie. Malá dierka vo svalnatom krku klokana otvorila priechod krvi, ktorá stekala dole kožuchom potvory a vsiakala sa do listnatej podstielky.

V okamihu keď Gus znova naplno otvoril svoje ľavé oko, krv už vytvorila drobný jarček pomedzi a ponad vyschnuté listy, zatáčajúci okolo náhodnej šišky a tarasiaci cestu náhodnému mravcovi. Muž mohol znova počuť hrmenie prúdu pod nimi a na moment mu pripadalo, že zvuk prichádzal z krvného riečišťa.

Jake Thorne zdvihol svoje ruky z Gusových ramien, len aby ich nechal znova dopadať v triumfálnom monotónnom rytme. „Pekná rana, Gus!“ Vyštveral sa na nohy a zdvihol pušku zo synových rúk. Gus sa usmial na neho a na svoju sestru, ktorá neďaleko ticho sedela chrbtom opretá o strom. Usmiala sa na neho späť a potom si olízala pery, ako keby predvídala budúcu hostinu. „Poďte, deti,“ smial sa Jake, kým pomáhal Gusovi na nohy a kýval na Maisie.

Jake a Gus preskočili machom pokrytý spadnutý strom, ktorý im poslužil ako skrýša, a rozbehli sa nadol do plytkého údolia pred nimi, obaja horliví dosiahnuť svoju odmenu.

Jake sledoval Gusa bežať vopred a videl, že zúžitkoval výhodu adrenalínu prúdiaceho jeho vytiahnutými nohami. Gus skĺzol na mokrých kôpkach hnijúcich listov pod svojimi topánkami, ako keby na nich surfoval dole do údolia a potom sa získanou hybnosťou prehupol do pohybu nahor smerom k svojej koristi. Jeho otec sa pre seba zasmial, kým sa za ním vliekol, manévrujúc obrysmi krajiny opatrnejšie.

Jake dorazil k telu usmrtenej obete chvíľu po Gusovi, ktorý už kľačal vedľa nej. Na moment si pomyslel, že to vyzerá, ako keby sa Gus modlil, pretože kľačal v úctivej bázni.

Hnedý kožuch zvierata sa mykal v oblasti nôh a ramien. Gusove ruky viseli vo vzduchu nad ním, nervózne, ako keby boli v strehu pred náhlym vzkriesením.

„Je mŕtvy, Gusko. Šklbanie čoskoro prestane. Bol to čistý zásah.“ Priložil prst na telo zvierata, hneď vedľa rany. „Tvoja strela prešla krkom, rovno pod jeho lebkou, pozri. Musel byť mŕtvy skôr, než dopadol na zem. Dobrá práca, synak.“

Gus v tichosti priam žiaril. Pozrel sa dole na svoju obeť a položil ruky na jej rebrá. Jake napodobil tento pohyb a pocítil unikajúce teplo pod povrchom.

Jake započul stonanie, ktoré vydalo Gusove hladné brucho. Bolo to už týždeň, čo naposledy jedli nejakú čerstvú zverinu. Poslednou bol osamelý lesný tabon, ktorého Jake chytil vlastnými rukami a upiekol nad ohňom jedného večera. Bol to podvyživený moriak, ktorý určite strávil príliš mnoho dní unikáním pred dravcami nie tak rýchlymi ako Jake. Jeho mäso bolo tuhé a šlachovité a nezmohlo príliš na zmiernenie súčasného hladomoru kváriaceho túto malú rodinu. Okrem moriaka ich pokrmy tento týždeň tvorili červy a hmyz zo zeme, jedené za živa, občasné divé jahody alebo hrboľaté citróny, a rôzna zmes trpkochutiacich listov.

Predošlý deň si Jake začal uvedomovať veľkého samca ken-gury, ktorý sa zatúlal do ich úžľabiny, potom čo zacítil jeho bobky, kým boli von zháňať potravu. Čas bol už príliš neskorý na lov, takže sa predčasne vrátili prespať a plánovali vstať pred svitaním, aby vyrazili po jeho stopách.

„Keď ho nájdeme, Gus, bude tvoj, aby si ho zabil,“ povedal Jake, ako svojho syna ukladal do kožušín pri ich otvorenom ohnisku.

„Môj? Prečo, ocko?“ Gus sa triasol vzrušením nad otcovým vyhlásením.

„Pretože zajtra budeš mať osem rokov, synak,“ Jake sa usmial, „a už si naozaj veľmi dobrý v strelbe na divé citróny.“ Žmurkol.

Gusova tvár sa začervenala rozpakmi, ale v útočisku červenej žiary z ohňa jeho otec nemohol vidieť, že sa rumení.

„Ako vieš, že sú moje narodeniny, ocko?“ opýtal sa Gus vážne.

Jake nič nepovedal. Len sa jednoducho potľapkal po vrecku svojich obnosených a zablatených nohavíc. Gus sa pozrel na obdĺžnikový obrys viditeľný pod hrubou látkou a usmial sa.

„Budem aj ja raz vedieť písať ako ty, ocko?“

Jakov úsmev potemnel. „Jedného dňa, synak, ale zajtra dosiahneš svoj prvý úlovok.“ Pretiahol kožušiny cez synovu hrud, pobozkal ho na čelo a potom sa postavil. Maisie už spala, tíško chrápajúc z opačného konca veľkej strakatej prikrývky, ktorá pokrývala obe deti. Bola to nahodilo zošitá sieť nepravidelných kožušíniek, prišitých na pružnú a pórovitú látku zo starej nemocničnej prikrývky – kedysi bielej, teraz fľakato hnedej – pripievnenej k vnútornej strane kúskov koží z líšky, kozy a kengury. Jake vedel, že Gus sa cíti bezpečne pod huňou, ako keby hrubé kožušiny tvorili nepreniknuteľný štít, zvlášť keď ju on sám na nich takto natiahol. Pod jej váhou a v teplej žiari ohňa, so svojím otcom po boku a ukrytý pod strechou starej stodoly, Gus spal dobre každú noc.

Jake išiel, aby sa postaral o oheň, ale Gus na neho jemne zavolať. „Ocko...“

„Áno, synu?“

„Strieľam len nahnité citróny,“ zašepkal nevinne.

Jake sa nečujne zachichotal a potom s úsmevom povedal, „ja viem, miláčik. Je čas ísť spať. Zajtra budeš môcť loviť.“

Gus sa pokúsil udržať oči otvorené, ale pod tlakom svojho veľikánskeho úsmevu a narastajúcej neostrosti videnia bolo ľahšie ich proste zavrieť a spať.

Teraz, pred telom svojej prvej skolenej obete, Gus kľučal s ďalším takýmto veľikánskym úsmevom, odzrkadľujúc

pýchu svojho otca, ktorý sa na neho díval s úžasom. Kožušina pod ich rukami bola teraz už studená, ale keď Jake položil svoju ruku na synovu, cítil, že malé prsty pulzujú spaľujúcim teplom Gusovej vlastnej krvi, ktorá vírila jeho telom.

„Je príliš veľký na to, aby sme ho ťahali hore kopcom do stodoly, takže ho budeme musieť narezať tu. Pôjdeme dole prúdom po môj batoh a zavoláme si na pomoc Mais...“ Jake podržal meno svojej dcéry medzi zubami, kým hlavou krútil dookola všetkými smermi. „Kde máš sestru?“ opýtal sa bez toho, aby očakával odpoveď. Vyskočil na nohy a rozbehol sa naprieč údolím. „Poď, Gus!“ zakričal späť.

Gus poslúchol a pustil sa za otcom. Keď Jake dosiahol spadnutý strom, neprestal bežať. Otočil hlavou doprava, aby mrkol na strom, o ktorý sa predtým Maisie opierala, ale tento pohyb bol skôr formalita, pretože už vedel, že tam nebude.

Tisnúc oboma rukami pušku, z ktorej jeho syn len pred chvíľou strieľal, a bez prerušenia behu pokrčil kolená a s explóziou toku krvi do členkov, kolien a stehien sa prešvihol ponad brvno jediným skokom a pristál na strmej opačnej strane vyvýšeniny. Začal rýchlo kľzať dole jej svahom, berúc so sebou listy a malé vetvičky. Jeho oči ani na okamih neopustili trblietanie riečky pred ním, kým jeho pravá ruka prekĺzla vpred popri pažbe pušky a prudko potiahla späť jej záver s ukrutným cvaknutím, vyhadzujúc prázdnu nábojnicu na zem.

Gus sa štvál za ním a aj keď nebol mimo dohľadu, ešte len prekonal brvno, vo chvíli keď už Jakove nohy dosiahli pevnú, rovnú zem pod ním a bleskurýchlo prešli do šprintu.

Ako sa Jake blížil čistinke, jeho najhoršie predtuchy sa zhmotnili, keď uvidel postavu ženy sediacej v podrepe vedľa Maisie, usmievajúcej sa a odčesávajúcej pramene vlasov z jej tváre. Jake začul, ako sa jeho dcéra chichotá, vo chvíli keď preskočil posledné hústie a s hlasným šuchotom pokľakol do streleckého postoja na okruhliakoch riečneho brehu.

„STOJ... ODSŤÚP!“ vyplŕul tie slová s takou zbesilosťou, až telo Maisie nadskočilo do vzduchu, kde sa otočilo tak, aby pristála tvárou k nemu. Jej ruky vyleteli nahor k jej ušiam, krv jej zmizla z tváre a začala vzlykať od ľaku pri pohľade na obraz svojho otca mieriaceho puškou jej smerom.

Žena sa nepohla, len presunula ruku na Maisine rameno a pokojne k nej prehovorila. „To je v poriadku zlatko, to je len ocko.“

„ODSŤÚP OD MOJEJ DCÉRY!“ zreval Jake, zodvihol sa na nohy a kráčal rozvážne smerom k nej.

Postavila sa, ako keby ho kopírovala, a ustúpila o krok stranou, preč od Maisie.

„Ocko... nestrieľaj! To je... to je mama. Vrátila sa!“

Jakov krok nezakolísal, keď postupoval priamo smerom k žene. K žene, ktorá bola obrazom Emily, jeho ženy.

Stála vzpriamená v dlhých zelených šatách, ktoré mala oblečené počas ich svadobného dňa. Pozerala sa priamo na neho, keď k nej došiel a ústie svojej pušky priložil výhražne do stredu jej čela. Maisie zvraskla.

„Maisie,“ odvrkol bez toho, aby spustil oko z tváre Emily, „utekaj k línii stromov, nájdi svojho brata! Nájdi ho a skryte sa. HNEĎ!“ Jeho posledné slovo bolo šteknutím.

Maisine oči sa zahalili slzami a jej tvár sa začervenala, ako sa pustila do chabého behu k lesu, potkýnajúc sa na veľkých okruhliakoch pod jej nohami a obzerajúc sa späť ponad plece každých pár krokov. Čoskoro začala nariekať, no jej tragická hystéria sa stretla s objatím jej väčšieho brata, ktorý ju zachytil, keď zakopla na posledných kameňoch predtým, než sa terén zmenil na lístie a mach v tieni stromov.

Gus ochranársky držal svoju sestričku a škúľil, aby sa pokúsil zistiť, čo sa deje tam vpredu, v žiari slnečného svetla, ktoré zalievalo kamenistú čistinu.

„Gusko...“ naliehala Maisie medzi vzlykmi, „to je mama!“

„Č-čože?!“ vyhrkol Gus.

Než to stihla zopakovať, Jakov hlas preťal vzduch. „Gus! Vezmi svoju sestru a bež! Bežte a schovajte sa! Nepozerajte sa späť! OKAMŽITE!“

Deti bežali tak rýchlo, ako len mohli, Gus ani na chvíľu nepustil ruku svojej sestry a nedovolil jej zaostať vzadu.

Jake stál ticho, so špičkou pušky naďalej pevne proti čelu Emily. Jeho tvár bola červená od zúrivosti, v kútiku oka sa mu tvorila osamelá slza a jeho dlhá, čierna brada zakrývala jeho trasúce sa pery.

„Džejkí...“ zašepkala.

„Nevolaj ma tak!“ utrhol sa na ňu, tlačiac trochu vpred, cítiac, ako sa jej hlava trochu podvolila.

„Jake, môžeš tú zbraň odložiť, vieš, ako to chodí.“

Upriamril pohľad na koniec pušky, nedovoliac svojim očiam zablúdiť na jej tvár. Na rozmazanom pozadí svojho pohľadu si všimol jej líčne kosti a hebkosť jej žltých vlasov. Trhlo to s ním, zovrel pušku vo svojich dlaniach tvrdsie a zaostril na miesto na hlavni zbrane bližšie k jeho rukám.

„Neublížiš mi, Jake. Odlož tú pušku.“ Jej ruka sa zdvihla a zľahka pristála na vrchu hlavne, tesne nad jeho ľavou rukou, ktorou podopieral pažbu. Ako jemne zatlačila nadol, zmiernil svoj odpor a predné mieridlá pušky sa zviezli oblúkom nadol jej torzom, pod jej nohy, na kamenie medzi nimi.

Keď odťahovala svoju ruku, koncom prsta sa otrela o jeho prst a on odskočil späť, ako keby medzi nimi preskočil náhly elektrický výboj.

„Jake, musíme sa porozprávať o deťoch, o ich budúcnosti. Ako dlho ich ešte chceš vystavovať tomuto životu tu vonku? Je tu niečo lepšie, čo na vás čaká!“

Zatriasol hlavou a pozrel sa nadol, vidiac trblietanie povrchu vody valiacej sa za ňou a zhromažďujúcu všetku svoju vôľu k tomu, aby sa nepozrel nahor na jej tvár.

„Jake, pozri sa na mňa!“

„NIE!“ vykrikol, jeho tvár sa opäť začervenala a osamotená slza sa skotúlala dolu jeho lícom, kým puška v jeho rukách sa triasla.

Spravila krok smerom k nemu.

Heglo ním späť, trhol puškou k oblohe, zachytil ju ľavou rukou a zamieril znova priamo na hlavu Emily. Tentokrát ho ale jeho oči zradili a ich ohnisko prešlo jej tvár. Jeho zreničky sa so zmätkom rozšírili.

Uvidel pred sebou svoju ženu, ligot jej prísnych modrých očí, bezodnú čerň ich stredov. Vánok znenazdania zavial čistinou a jej zlaté vlasy preleteli popred jej tvár. Zodvihla ruku a odpratala zablúdený prameň za svoje ucho, pohyb pre Jaka dôverne známy a neznesiteľne trúchlivý.

Rozšírenie jej úsmevu, ktoré nasledovalo, zlomilo Jakovu strnulosť, vzhopil sa a mierne sa naklonil vpred, presunul svoj úchop pažby pušky a pevne zatvoril ľavé oko, aby druhým zamieril.

„Jake, nemôžeš mi ublížiť. Neurobiš to,“ opakovala s trochou smiechu, takmer blahosklonne.

Opäť sa zdvihol vietor a jeho chlad priniesol úrodu husej kože na Jakovom krku. Emiline vlasy za ňou divoko zaviali a Jakovi sa pri pohľade na to v krku urobila hrča.

Jeho oči skĺzli nadol po krivke jej krku, cez jej špicaté plece, potom sa vrátili po jej kľúčnej kosti. Zelené šaty, ktoré tak dobre poznal, vyzerali úplne nové. Jeho ruky si pamätali pocit tej látky. Jeho hrud si pamätala jej teplo posledný krát, keď ich mala oblečené. Slza spadla z jeho ľavého oka, ale zvuk jej dopadu na zem sa stratil v pridusenom hrmote potoka a narastajúcom tlkote jeho vlastného srdca v jeho ušných bubienkoch.

Druhá slza odpadla z jeho pravého oka, keď sa jeho pohľad dvihol k jej špicatej brade a zachytil sýtosť jej ružových pier.

Ďalší poryv vetra vychýlil tretiu slzu z jej dráhy a na stranu jeho nosa. Potom hustý mrak zatienil slnečné svetlo okolo nich, a trblietanie od vlniaceho sa zrkadla vody razom prestalo. Tam v tieni uvidel tvár svojej ženy a bola mu pripomenutá jej súčasná povaha.

Žiaden tieň na nej neležal.

Kým sa svet okolo nich ponoril do pochmúrnej šedi tlmeného a rozptýleného svetla, ona stála svietiaci, v plnom jase: nepo-
hasnutá, neubúdajúca. Odrazu si spomenul na všetko a jeho chvílková opilosť pri pohľade na svoju milovanú sa vyparila do úplnej triezvosti.

„Nie. Máš pravdu,“ zavrčal, povoľujúc svoj strelecký postoj. Slzy mu stekali voľne lícami a jeho oči ostali pripnuté na tých jej.

Jej tvár zmäkla súcitom, potom hrôzou, pretože tak rýchlo, ako jeho puška dosiahla pohov pozdĺž jeho pravej nohy, švihol muškou prudko nahor, jej ústie sa zarylo do mäkkej kože pod jeho vlastnou bradou a svoj palec premiestnil na spúšť. Emily spravila krok vzad a pozdvihla ruky v póze vzdávania sa. „Jake!“ zalapala po dychu.

„Máš pravdu. Nemôžem ti ublížiť. Ale môžem *ukončiť* seba!“ zakričal, „a ak zomriem, prídeš o *všetko!*“

„V poriadku, Jake! Len prestaň!“ zastonala, ustupujúc k vode za sebou.

„JA TO UROBÍM, EMILY! ZABIJEM SA! ČO BUDEŠ ROBIŤ POTOM!?“

„Prosím... nie!“

„POTOM ODÍŤ! VYPADNI ODTIALTO A NEVRACAJ SA!“ zahrnel.

Emily ustúpila o niekoľko ďalších krokov, potom sa s unave-
ným poklesom ramien otočila a vykročila do ľadovej vody potoka, bez akéhokoľvek náznaku cuknutia, a zmizla v lese na druhom brehu. Jake sledoval, ako odchádza z dohľadu, ako jej mäkká žiara slabne a scvrkáva sa, kým nebola úplne zakrytá cédrami a borovicami v zahaľujúcej temnote večera.

Stál bez pohybu, kým ho náhly úder blesku nevrátil späť k uvedomeniu si pušky, ktorú držal proti svojej brade. S tým, ako sa záblesk svetla odrazil od vodného prúdu pred ním a prvé kvapky začali skrúpať kamene pod jeho nohami, spustil pušku do vodorovnej polohy, potiahol záver a vrátil sa k línii stromov, aby pohľadal svoje deti.

Žiadna nábojnica na kamene nedopadla. Po smrteľnej rane cez krk Gusovho klokana si Jake už nenašiel čas znova nabiť.

Kapitola 2

TENKÁ ČEPEL svetla sa zarezala do čierno-čiernej temnoty trezora. Ako sa Marcus Hamlin zaprel do dverí na ich velikánskych pántoch, čepeľ sa rozšírila a postupne zaplnila miestnosť žltým svetlom vrhaným z predizby. Usmial sa zo široka pri pohľade na svoje dokončené veľdielo.

„Knihy?“ opýtal sa Richard, ktorý vyzeral viac než len trochu zarazený.

„Áno,“ oznámil Marcus, nedbajúc na žiadne možné dôvody, pre ktoré by sa to dalo považovať za pochabé.

Keď sa dvadsaťpäť centimetrov hrubé dvere otvorili, Marcus vkročil do tienistého trezora a zapol svetlo, hrejivo vábiac Richarda, aby ho nasledoval. S tým, ako sa žiarivky rozsvietili, Marcus samovoľne prešiel prstami po chrbtoch kníh bezchybne zarovnaných na najbližšej polici. Zhlboka vdýchol vzduch, užívajúc si zmyslovú rozkoš so silnou príchuťou škorice a ďalších nepomenovateľných korení, ktoré táto miestnosť vydala potom, čo bola tak dlho zatvorená. Knihy boli čisté, usporiadané abecedne podľa kategórií, a boli nedotknuté vonkajším vzduchom, vlhkosťou alebo svetlom v bezpečnom útočisku, v ktorom teraz prebývali.

„To je... to je hromada kníh, Marcus,“ mrmlal Richard, keď si dal na nos svoje okuliare a pristúpil k polici. Svižne sa presúval miestnosťou, skúmajúc názvy kníh a mená autorov. „To sú *všetko* vedecké knihy?“

„É... prevažne. Nie všetky obory sú pokryté, samozrejme, ale dal som si celkom záležať na tom, aby som získal kompletný sortiment rozhodujúcich moderných prác z fyziky, neurológie, lingvistiky, astronómie a kozmológie, mikrobiológie, a príbuzných oborov. A je tu tiež celkom dosť filozofie.“

„Vidím. Dúfam, že nielen všetko to objektivistické smetie, o ktorom si tolko rozprával.“

Marcus sa zasmial a zvolil neskočiť na túto návnadu. „Niečo z toho tam je. Ale to nie je všetko. V skutočnosti tam je aj dosť vedeckej fantastiky. Všetko to nájdeš dole vzadu,“ Marcus pozrel na Richardovu tvár, očakávajúc – a dostávajúc – zdvihnuté obočie a úškrn, ktorý mu pripomenul Richardov odpor voči vedeckofantastickým románom. Marcus sa zasmial. „Tak, len ti hovorím, kde ich nájdeš... ak by si niekedy... och, zabudni na to!“

Richard pokračoval vo svojej prehliadke a urobil krok vzad od regálu, ktorý práve skúmal. „Dostal by si sa do problémov, keby si niektoré z týchto kníh mal doma na univerzite, vieš o tom?“

„Áno, to je z polovice pointa toho celého. Ak Vredy chcú páliť vedomosti vo svojich rituáloch kultu popierajúceho skutočnosť, nech sa páči, ale niekto musí zabezpečiť, aby tieto práce zostali uchránené.“

„Kolko-krát to musím...?“ Richard si povzdychol a zasunul dva prsty pod svoje okuliare, aby si pretrel oči, „vyslovuje sa to *Vpred*, Marcus. Tejto skratke dávajú prednosť.“

„Je mi jedno, čomu dávajú prednosť, Richard. *Vedci pre Rozvoj Etickej Debaty*? Skratka je V, R, E, D, pretože predložka do skratky nepatrí. *Vred!*“

„Myslia to dobre.“

„Prd a nie dobre. Otvor oči. Stiahli skoro všetky dôkazmi podložené články a knihy o IQ z vedeckej knižnice! Prečo? Pretože pravda o rozdieloch medzi rasami a pohlaviami zraňuje ich pocity?“

„No, oni by namietali, že rasa je len spoločenský konštrukt.“

„Vedel si... naozaj ideme toto teraz riešiť?“

„Len sa snažím vyjadriť protiargument, vieš, v záujme vedy.“

„Richard, vyjadruješ argument, o ktorom vieš, že je mylný.

Oni pália knihy od Aristotela, Riči!“

„Bolo to len *jedno* pálenie kníh a sám dobre vieš, že to nebol Vpred, kto to urobil. Len nejakí naštvaní študenti, ktorí chceli vyjadriť svoj názor. Pozbierali knihy zo smetiaka a trochu sa... rozvášnili. Je to vysoká škola, spomínaš si? Deti budú deťmi!“

„Tak, Vred možno nebol za pálením, ale boli to naisto oni, kto zostavil čiernu listinu.“

„To je pravda.“

„Takže mi prepáč, Richard, ak mi je ukradnuté, či by ma niektoré z mojich kníh tu dostali do problémov na *Bostonskom Inštitúte Vedeckého Výskumu*.“

„Ako to môžeš takto povedať, Marcus? Inštitút k nám bol vždy dobrý. Bol si tam skoro desať rokov a len chvíľu si preč na akejsi výprave a už rozprávaš, ako keby si to miesto nenávidel.“

Marcus sa zhlboka nadýchol a preskúmal svoje myšlienky. Bol nenávisťný? Nie. Bol nahnevaný? Áno. „Žiaden Inštitút nie je, Riči. Je to len zopár budov. To čo je, sme ja a ty, učiteľský zbor, výskumní pracovníci, študenti. Akákoľvek abstrakcia, ako napríklad ten tvoj Inštitút, existuje len ako dohoda medzi nimi.“

„*Môj* Inštitút? Ohromné, Marcus. Nevie, čo sa s tebou stalo. Predtým si si to miesto vážil.“

„Nie, vážil som si teba. *Vážim* si teba. Vážil som si aj študentov. Ale časy sa zmenili. Kedy si naposledy videl skutočne zvedavú hlavu prejsť tými dverami? Pred piatimi rokmi? Šiestimi?“

„Iste, študenti sú čím ďalej tým slabší. Ale z toho viním spoločnosť. Pozri sa na ten neporiadok, v akom sa táto krajina nachádza. Pozri sa na toho trkvasa v Bielom dome. Nemôžem uveriť, že bol zvolený opäť.“

„Mne sa páči.“

„Ha! Ako inak. Niekedy si myslím, že máš opačný názor len pre tú srandu, Marcus.“

„A ja si niekedy myslím, že si solipsista, Richard.“

Dvaja muži sa spoločne zasmiali. Marcus dúfal, že neranil Richardove pocity, aj keď myslel vážne, čo povedal. Domnieval sa, že Richard cítil presne to isté.

„Ale čo práca, ktorú robíme na Inštitúte, Marcus? Odvážame skvelú prácu. To predsa *vieš!* Bol si tam od kedy, dvetisíc-desať?“

Marcus prikývol.

„Takže si tam bol desať rokov, a ja som si *istý*, že nielen kvôli výplatnej páske. Pokúšame sa prinášať ošoh celému ľudstvu vedomosťami, to je účelom vedeckého výskumu, všakže?“

„Verím, že môžem ľudstvu lepšie poslúžiť v tomto súkromnom podniku,“ konštatoval Marcus bez emócií.

„Hovno!“ zakričal Richard. „To nedáva zmysel, aby si kráľovsky zarábala *a zároveň* bol k prospechu ľudstva. Každý dolár, ktorý zarobiš, je dolár ukradnutý nejakému biednemu chudasovi, ktorý nedostal také príležitosti ako ty.“

„Mám tu aj knihy o Rakúskej ekonomickej škole, keby si si chcel doplniť vzdelanie predtým, než vyvrátim tvoje tvrdenie,“ povedal Marcus s úškrnom.

Richard znova siahol pod svoje okuliare a zatlačil prstami do kútikov svojich očí.

„Si v poriadku, Riči?“

„Som len unavený, Marcus. Zobudil si ma na brieždení, cestovali sme celé ráno z Bostonu až sem. Doviedol si ma do toho podzemia, a ja som netušil čo čakať za tamtými dverami. Ale... knihy? Koľko ich tu vlastne je?“

„Okolo desaťtisíc. Nemal som čas roztriediť poslednú várku, pretože som tu nebol, keď ju doručili. Poukladal ich za mňa zriadenec. Mohlo by to teraz už byť bližšie k dvanásť.“

„Väčšina z nich vyzerá úplne nová. Ako si si to mohol dovoliť?“

Marcus nutkavo mrkol na dvere. Hore od schodov bolo počuť tlmený hluk motora limuzíny, ktorá na nich čakala.

„Ach...“ Richard vyceril zuby, „tvoj *dobrodinec*? Ponúkol ti preddavok, všakže?“

„Dar, v skutočnosti. A neviem, či to je *on*.“

„Naozaj, Marcus, toto je šialené. Berieš veľké šeky od zamestnávateľov, ktorých si ešte ani nestretol, za robotu, ktorú ti ešte ani neprezradili! Všetky svoje peniaze míňaš za knihy v trezore, práve v New Yorku, zo všetkých možných miest,“ Richard urobil prestávku vo svojej malej tiráde, aby sa opýtal, „prečo New York, mimochodom?“

„New York je domov.“

Richard privrel oči, neuspokojený odpoveďou, ale pokračoval. „Zriekol si sa doživotného postu na jednej z najprestížnejších univerzít sveta a vláčiš ma naprieč krajinou v limuzíne, za ktorú platí niekto iný! Marcus, čo sa tu, dopekla, deje?“

Marcus vykročil do predsiene trezora, prešiel popri niekoľkých ďalších uzamknutých trezorových vrátach, pritiahol dvere hlavného vchodu a zavrel ich. Hrnot limuzíny hore stíchol. Otočil sa k Richardovi a ticho prehovoril: „Riči, toto je moja šanca dokázať niečo skutočne veľké. Pamätáš si moju hypotézu o genetických dátových tokoch?“

„Áno, isteže. Chcel si preskúmať aplikáciu genetických dátových tokov na syntetické kognitívne pole za účelom vytvorenia adaptívnej výpočtovej infraštruktúry...“

„Požičať si princípy z ľudskej mysle na to, aby sa vytvorila neľudská, ale snáď nemenej uvedomelá myseľ! Úplne správne.“

„Takže táto tvoja nová práca je vývoj umelej inteligencie?“

„No, nepovedali to takto priamo. Ale pamätáš si, prečo školská rada odmietla moju hypotézu pre moje PhD?“

„Pamätám si až príliš dobre. Som tvoj supervízor, ako vieš.“

„Povedali *príliš nebezpečné, príliš predčasné,*“ zdôraznil Marcus opovržlivo.

„Tak, nie presne doslova, ale k tomu to smerovalo. Ale čo ťa primálo myslieť si, že budeš môcť rozvinúť tieto nápady v tomto novom zamestnaní?“

„Toto.“ Marcus siahol do vrečka svojho tvídového kabátu a vytiahol von zhúžvaný kus papiera. Podal ho Richardovi.

„*Drahý Marcus,*“ čítal Richard nahlas, „*už nejaký čas sledujem Vašu prácu a viem, že Vám nedovolia dosiahnuť zlato. Mám rozpracované niečo, čomu by Vaša osoba veľmi prospela, a samozrejme by sa zariadilo, aby to veľmi prospelo aj Vám.*“

Chcem, aby ste vedeli, že Vaše nápady možno sú 'príliš nebezpečné a príliš predčasné pre tých, ktorí v súčasnosti podpisujú Vaše výplaty, ale pre mňa a pre Projekt Daidalos sú nedoceneniteľné a ich čas je práve TERAZ.

Pošlem za Vami môjho náborového riaditeľa, aby Vás navštívil a objasnil trochu viac, ale nateraz prosím prijmite priložený šek na 15.000 dolárov. Toto nie je preddavok na mzdu a neviažu sa na to žiadne podmienky. Toto je môj osobný dar za Vašu skvelú prácu. Dúfam, že sa stanete súčasťou tímu, ktorý práve dávam dohromady, a že budeme môcť dať voľný priebeh Vaším schopnostiam, ale – aj keby nie – chcem, aby ste použili tieto peniaze na čokoľvek, čo VY považujete za najlepšiu investíciu pre budúcnosť ľudstva – nie čo považujú za najlepšie Vaši kolegovia. S úctou, E.“

Marcus pozoroval Richarda s očakávaním. Po dlhšom tichu Richard nakoniec vrátil papier späť a dal si dole okuliare, aby mohol očistiť ich sklá o svoj rukáv. „Pätnásťtisíc dolárov?! Ako dar? Kto do pekla je táto osoba?“

„Neviem. Ale šek mi banka preplatila.“

„Čo si zaňho kúpil... och.“ Richard sa rozhlíadol po knihách, „posledná várka, he?“

Marcus s úsmevom prikývol.

„Dobre, ak ti vedia dávať takéto darčeky, mali by ti radšej platiť prekliato dobre za to, aby si sa vzdal svojej doživotnej renty.“

„To budú.“

„Marcus, nevrav mi, že si podpísal zmluvu bez toho, aby si sa vôbec stretol s tým pánom... alebo s pani... alebo s kým.“

„Zmluvu som už podpísal. Ale stretol som sa s náborovou riaditeľkou Projektu Daidalos. Prišla za mnou do kancelárie, na univerzitnej pôde.“

„A?“

„A bola okúzľujúca. Angličanka. Veľmi nóbl prízvuk aj oblečenie. Povedala mi, čo mohla, a potom predostrela ponuku.“

„Tá bola?“

Marcus sa zasmial v pokuse o zatajenie svojho nepohodlia z toho, že musí byť tajnostkársky. „To bohužiaľ nesmiem prezradiť.“

Richard sa zašklábil, zjavne dotknutý, potom si nasadil späť okuliare a pokračoval v prezeraní kníh.

Marcus sa vrátil v duchu k tomu dňu, keď Angeli prišla do jeho kancelárie s tou čiastočne objasnenou ponukou z Projektu Daidalos. Mal tak veľa otázok, ktoré sa jej chcel opýtať, ale bez zaváhania mu povedala, v jej bezchybnej výslovnosti:

„Neexistuje žiadna technická otázka, ktorú by som teraz mohla zodpovedať, doktor Hamlin. Čo vám povedať môžem, je toto: náš CEO, osoba, ktorá napísala ten dopis, si osobne vybrala iba sedemdesiatpäť vedcov z celého sveta pre pozíciu vo výskumných laboratóriách *Daidalos*.

Zariadenie je odľahlé, ak prijmete ponuku, budete žiť na mieste. Nebudete môcť odísť, s výnimkou jedného víkendu každých šesť mesiacov, ak si to budete želať.

Financovanie vášho výskumu bude prakticky neobmedzené. Akonáhle budete v tíme, budete mať úplnú samostatnosť a prístup k zvyšku tímu. Nikto výskumu nešéfuje, každý má slobodu

bádať svojimi vlastnými cestami alebo pracovať spolu. Súťaživosť medzi tímami je povzbudzovaná. Jediným obmedzením je zameranie vašej pozície.“

„A čo by bolo mojou pozíciou?“ prerušil ju Marcus.

„To vám nemôžem povedať. Ale môžem vám sľúbiť, že nikto nebude vašu pozíciu vidieť ako *príliš nebezpečnú* alebo *príliš predčasnú*,“ odpovedala so zasväteným pohľadom.

Marcus vedel, čo to znamená, takže nepovedal nič, nakoľko nechcel vytvoriť žiadnu príležitosť pre túto ženu, aby mohla zmeniť názor a stiahnuť túto pracovnú ponuku.

„Pre čas medzi skúmaním budete mať najpohodľnejšie možné bývanie, ako aj zábavu, najlepšie jedlo, aké kde majú, a kopu rovnako zmýšľajúcich vedcov, s ktorými sa budete môcť socializovať. K dispozícii bude priateľský personál hotela, ktorý sa už k projektu zaviazal rovnakým spôsobom.

Areál je rozľahlý, pokojný a nádherný. Nemôžem vám povedať, kde sa nachádza. Nebudete ho vedieť nájsť alebo opustiť bez sprievodu. Je to tajné miesto. Keď už tam raz budete a zistíte, na prácu akej povahy sa idete podujasť, pochopíte, *prečo* to musí byť také tajné.“

Marcus už ale poznal povahu práce a pochopil dôvody jej tajnosti. Čomu nerozumel, bolo to šťastie, že sa pred ním zjavil takýto dobrodinec, ktorý ho zachráni pred bezútešnou prázdnotou akademickej sféry, ktorá ho pohlcovala.

„Zvolíte si vlastný pracovný čas. Boli ste vybratý na základe vašej inteligencie, vášho prínosu vede a vášho charakteru. Váš zamestnávateľ dopredu vie, že nie ste ten typ zamestnanca, čo potrebuje dozor. Budete pracovať vtedy, keď budete môcť byť produktívny a budete odychovať, keď nie.

Plat budete mať päťdesiat tisíc dolárov mesačne, ale nedostanete sa k nemu skôr, než bude projekt dokončený, alebo sa rozhodnete Projekt Daidalos opustiť. V každom prípade vám váš účet bude odovzdaný bezodkladne v najbezpečnejšej možnej for-

me, podľa vášho výberu. A – samozrejme – všetky vaše výdavky budú platené a všetky vaše potreby naplnené, kým budete u nás prebývať.“

Ohromná suma ponúkaných peňazí bola príliš pre Marcusa, než aby ju dokázal spracovať v čírom vzrušení, ktoré zažíval pri vstrebávaní tejto ponuky. *Peťdesiat tisíc za rok*, pomyslel si Marcus, *je chatrné ale férové, keď sa vezmú do úvahy ostatné podmienky ponuky a to, že by to bolo navyše k neobmedzenému výskumnému rozpočtu*. Vo svojej mysli už dávno súhlasil. „Kolkó mesiacov očakávate, že bude projekt trvať?“

„Roky, doktor Hamlin. Očakávame, že projekt bude trvať roky. Čím menej tým lepšie, ale nie je to malé podujatie, dokonca ani s vynaliezavosťou najlepšieho vedeckého tímu na zemi a izoláciou od verejnej mienky.“

Čo táto žena vravela, dávalo Marcusovi veľa zmyslu. Ona a záhadný zamestnávateľ, ktorého zastupovala, vyzerali, že bezo zbytku rozumejú tomu, čo ho poháňa. Buď ho skutočne zblízka sledovali, alebo po prvýkrát vo svojom živote nebol na svete sám.

„Budem sa musieť vzdať doživotnej renty a moje miesto pravdepodobne už bude obsadené, keď sa budem chcieť vrátiť, ale nazdávam sa, že ak u vás budem dva roky, stotisíc dolárov alebo viac mi postačí na prežitie, než si nájdem nové miesto. Možno napíšem knihu!“ uvažoval nahlas.

Angeli sa zachichotala. „Doktor Hamlin, mzdu som vyjadrila mesačnú. Päťdesiat tisíc dolárov *mesačne*.“

Marcusova sánka trochu spadla.

„Ak projekt bude hotový za dva roky, odídete domov s viac než miliónom dolárov na účte. Podľa našej predpovede to ale nebude chcieť menej než päť rokov výskumu, doktor Hamlin, a po skončení výskumu tam pravdepodobne pre vás bude miesto pri uvádzaní výskumu do praxe. Možno ďalšie dva roky. Ťažko povedať, nakoľko práca závisí od dodatočných faktorov...“ odmlčala sa, aby mohla zväziť slová, „... mimo nášho dosahu.“

Marcus sedel ticho po dlhú chvíľu, s hlavou preplnenou otázkami, o ktorých vedel, že budú musieť počkať. „Mám už len jednu otázku,“ začal, vedomý si toho, že bude musieť otázku zostrojiť opatrne, ak si želá dostať odpoveď hneď. „Ak projekt dospeje k svojmu zamýšľanému výsledku, kto bude mať prospech z jeho úspechu?“ Vyslovil tieto slová s veľkou obozretnosťou a naklonil sa na svojej stoličke vpred smerom k nej.

Angeli sa naklonila vpred ako v zrkadle a odpovedala: „Každý.“

Marcusov vážny výraz tváre sa zjemnil a úsmev zradil jeho pery. Prikývol s úplným pochopením. Ponúkol jej ruku, ona ju prijala, a ich ruky sa dvíhali a klesali spoločne s rytmom Marcusovho o život závodiaceho srdca.

Nasledujúceho dňa doniesol kuriér Marcusovi na podpis zmluvy a dohodu o mlčanlivosti. Prečítal ich a porozumel im, ako sa len dalo v ich právnickej neurčitosti. Keď kuriér odišiel s podpísanými papiermi, Marcus strávil nasledujúcich niekoľko dní utrácaním sumy pätnásťtisíc dolárov na dokončenie jeho zväčšujúcej sa zbierky kníh. Minul päť dní vkuse online nakupovaním kníh nachádzajúcich sa v New York City a zariadením ich dopravy do svojho sejfu.

Dnes bol ten deň, kedy Marcusa vezmú letecky do Lincolnu, aby začal vo svojej novej práci. Požiadal, aby letel z New York City, a Angeli vyzerala úplne nevzrušená touto zmenou plánu na poslednú chvíľu. Marcus pôvodne zamýšľal udržať svoj knižný trezor v tajnosti, ale v predvečer svojho odchodu z Bostonu pocítil silné nutkanie zasvätiť aj svojho kolegu, ako ďalšiu formu zabezpečenia. Nechcel priznať, že sa bojí obrovsky neznámej budúcnosti, do ktorej práve skákal po hlave.

„Takže prečo knihy, Marcus?“ opýtal sa Richard, prerušujúc dlhé ticho, kým pokračoval v skúmaní sortimentu, ktorý Marcus tak dôkladne usporiadal.

„Je to moja investícia do budúcnosti.“

„Prečo nie vládne dlhopisy, ako to robia všetci ostatní?“

„Ha! Odkážem ťa naspäť do sekcie ekonomiky... tam,“ zdôraznil vystretým ukazovák, „pod písmenom M nájdeš *von Misesa*.“

„Hej, hej... len som myslel... prečo nie čosi tradičnejšie so svojimi celoživotnými úsporami? Zlato, alebo crypto, alebo niečo.“

„Nuž, v poslednej dobe prebieha úplná zlatá horúčka. Musel si počuť tie chýry – niektorí menej populárni ekonómovia hovoria, že sa blíži finančný koniec sveta. Čítal som, že Bronsteinová sa pokúša dosiahnuť, aby sa zlato stalo zakázané!“

„Zlato? Zakázané!? To je šialené. To nikdy neprejde cez toho tvojho prezidenta,“ odfrkol si Richard.

„Máš pravdu, je to šialené. Ale je to aj *tvoj* prezident, aj keď si ho nevolil.“

Richard ohrnul nos, ako keby sa snažil zahnať pachuť vo svojich ústach.

„Okrem toho, Riči, vedomosti *sú* pre mňa zlato.“

„Ale veď Kongresová knižnica všetky tieto knihy má.“

„A ako dlho potrvá, kým Vredy dospejú a budú riadiť Kongres? Ako dlho ešte, kým nejaký Vred bude v Bielom dome? Ak si doteraz nepochopil, Richard, že neverím vláde pri ochrane našich záujmov, potom ma asi nikdy nepochopíš.“

Richard si povzdychol a pozdvihol dlane na znak podvolenia. „V poriadku, v poriadku, kamarát. Upokoj sa. Ja ti rozumiem. A chápem to. Máš obavy, že sa blíži súdny deň, a robíš svoju trošku na záchranu vedomostí, na ktorých nám tak záleží, všakže?“

Marcus sa usmial. On to pochopil. „Presne tak.“

„Okej, tak prečo som tu *ja*?“

Marcusov úsmev sa rozšíril. Siahol do svojho vrečka a vytiahol von malý elektronický kľúč. Bol totožný tomu, ktorý visel

na šnúrke okolo jeho krku. Spravil pár krokov vpred a podal ho Richardovi. „Pretože chcem, aby si bol správca mojej zbierky.“

„Ja?“

„Isteže, Riči. Si jediný priateľ, ktorého mám. A okrem toho... Možno sa nebudem môcť tak skoro vrátiť. Kto ho vie, čo sa tu môže medzitým stať. Ak... ak sa nemýlim, ak sa veci vymknú z rúk...“ prestal Marcus vážne, „postaraj sa o ňu, môžeš?“

Richard sa usmial a prijal kľúč.

Cez zavreté vstupné dvere počuli tlmené zatrúbenie limuzíny. Marcus vystrčil svoju ruku do vzduchu, potriasol rukávom svojho tvídového kabátu a odhalil svoje zlaté hodinky.

Bolo skoro deväť.

„Dedove hodinky?“

„Hej, prečo?“

„Videl som ťa nosiť ich len na odovzdávanie cien a promócie.“

Marcus sa na Richarda nesmelo pozrel.

„Ty to myslíš vážne. Neplánuješ sa vrátiť, všakže Marcus?“

„Ja sa vrátim, Richard. Akurát nemám potuchy kedy.“

„Si si istý, že nechceš tie hodinky nechať tu? Veď vieš, pre prípad, že Bronsteinová pretlačí to svoje zlaté embargo?“

Marcus sa zasmial. „Ako si vravel, Riči, bude sa najprv musieť dostať cez prezidenta. Hodinky ostanú so mnou. Tak už poď, chlape, môj let čaká. Vodič ťa potom vezme domov do Bostonu,“ povedal počas toho, ako pristúpil a položil svoju ruku cez priateľove plecia. Pritisol si Richarda o trochu bližšie než kedy predtým. Ich priateľstvo bolo odjakživa intelektuálne, ale v tejto chvíli sa Marcus naozaj chcel držať niečoho alebo niekoho. Chcel kotviaci bod v skutočnom svete, kým ho život slepo unášal do nového sveta, ktorý mu bol sľúbený.

Obaja muži vyšli z trezora. Marcus vypol svetlo a zamkol za nimi dvere.

Kapitola 3

JAKE THORNE pozoroval, ako Gus pomaly žuje kúsky mäkkého kengurieho mäsa vo svojich ústach. Jeho tanier bol plný najvyberanejších odrezkov. Jake vedel, aký je hladný; všetci boli. Gus privieral oči a vychutnával si chuť každého sústa, pričom odolával túžbe jesť rýchlejšie, aby utišil svoj hlad.

„Aké to je, Gusko?“

„Znamenité!“

„To by radšej malo, pre teba obzvlášť.“

Jake sledoval, ako sa jeho syn pyšne škerí, keď odtrhol kusisko chrupavky zo stehennej kosti kengury a hodil ho Nimrodovi – ich milovanému bulteriérovi plemena Bull Arab.

Nimrod bol veľký pes schopný ohromnej divokosti, keď to bolo potrebné; zručný lovec sám o sebe. Bol s Jakom už predtým, než sa narodili deti. Bol čerstvo narodeným šteniatkom, keď si ho Emily a Jake pôvodne osvojili, a bol súčasťou rodiny. Chránil ich a bránil pred hadmi, pred nástrahami terénu, a – občas – pred cudzincami. Už bol starý, ale ešte vždy slúžil skvele. Niekedy jediná zver, ktorú na love chytili, pochádzala z Nimrodových čelustí, a nikdy ju nezjedol skôr, než sa s ňou vrátil k svojmu pánovi, Jakovi, na obhliadku.

Jake dodržiaval v ich rodine dôležitú tradíciu: ktokoľvek chytil alebo zabil zver, dostal najvyberanejšie časti. Z tohto nebol vyňatý ani pes, aj keď Jake sa rokmi naučil, že Nimrodom uprednostňované časti sa líšili od tých uprednostňovaných ľuďmi. Jake a Nimrod boli najlepšimi priateľmi a Nimrod len zriedkavo ostával doma počas lovu.

Dnešný lov na kenguru bol ale iný, nakoľko zviera tak veľké akiste bolo citlivejšie na psí zápach, a toto bola korisť, ktorú si nemohli dovoliť stratiť. Nimrod poslušne ostal v zázemí a keď Jake a deti došli späť do stodoly, premočení lejakom, a nesúc veľké kusy klokanieho mäsa prehodené cez plecيا a v poľovníckych batohoch, Nimrod im skákal oproti. Nebol schopný potlačiť svoje nadšenie prýščiace jeho zadnými nohami a nútiace ho skákať na Jaka a chodiť mu jazykom po celej tvári. Jake sa smial a prikázal mu zísť dole, potom založili oheň a pripravili mäso na varenie.

Toto bola najväčšia kengura, akú ulovili za celý rok, a prvý veľký úlovok za mesiac. Posledné zviera, ktoré Jake zastrelil – s nedoceniteľnou pomocou Nimroda – bolo malé divoké prasa, ktoré ich všetkých štyroch nasýtilo na dva dni. Výživa, ktorú im poskytlo, musela stačiť ešte na ďalšie štyri dni, kým Jake v zúfalstve neuštvál mizerného moriaka.

Jake ukazoval Gusovi, ako má napichnúť kusy kengurieho mäsa a celé končatiny na oceľové prúty, ktoré pretvoril na ražne, kým Maisie vtierala do menších odrezkov soľ, aby ich mohli neskôr vyúdiť nad ohňom pre budúcu spotrebu.

Jake pozoroval slzy kotúlajúce sa nadol Maisinými lícami, kým jedla. Ona tiež žuvala pomaly, ale Jake vedel, že to nebolo aktom zmyslového pôžitkárstva, lež skôr jej chuť do jedla bola premožená bolesťou a zmätkom, ktorý cítila.

„Jedz, Maisie. Potrebuješ silu.“ Jake vlastne nevedel, čo jej má povedať.

Dnešné stretnutie s Emily ich všetkých hlboko rozrušilo, i keď pre Jaka to nebolo prvýkrát. Prišla k nemu v noci už raz predtým, usilovať sa o vypočutie. On vedel, čo chcela. Počul to od jej rodičov a počul to od nej, keď plakala a prosila ho, aby išiel s ňou tej noci, keď ich pôvodne opustila.

Aj on prosil tej noci. Zredukoval sa na zobrčka, plaziaceho sa po zemi, kričiaceho za ňou, aby ostala. Nemohol ju prinútiť, aby

ostala, ak nechcela, ani ju nedokázal presvedčiť. Jej rozhodnutie už bolo učené a tej noci odišla.

Keď sa nasledujúci raz Jakovi zjavila, bola ako príznak z temnoty. Chcel utekať, ale nebol schopný sa pohnúť, schopný uveriť tomu, čo jeho oči videli. Vystrašilo ho to tak ako nič iné v jeho krutom a zúfalom živote púheho prežívania.

Sadla si s ním a predostrela svoje dôvody, prečo *vedela*, že spravila tú správnu voľbu, a prečo by sa Jake a deti mali k nej pripojiť. Jake pozeral na svoju ženu, slzy prúdili nadol jeho tvárou, pokým odolával pokusom svojho srdca presvedčiť ho, že toto naozaj je Emily.

Jeho oči videli jej vlasy, jej pery a jej bystré oči. Jeho ruka cítila jej teplo, a dokonca mohol voňať jej pokožku, tak ako ju vždy poznal. Ale jeho zmysly ho klamali a jeho racionálna myseľ vedela, že každé slovo, ktoré mu vyložila, bolo nebezpečným mámením s najsmrteľnejšími dôsledkami. Vedel všetkým, za čo jeho mama žila a zomrela, že toto *nebola* Emily. Toto bol jej svetielkujúci opak tieňa. Púha ozvena. Prelud.

Nechal ju povedať všetko, čo zamýšľala. Keď sa ho spýtala na jeho odpoveď, iba prosto odpovedal: „Odíď z tohto miesta a nikdy sa nevracaj. Nechcem ťa už nikdy vidieť. A ak ťa raz zočím blížiť sa k mojim deťom, budeš to ľutovať.“

Jej tvár stvrdla po jeho odpovedi, a tak tíško ako prišla, tak potichu sa ponorila späť do čierňavy noci. To bolo pred dvoma rokmi a dnes to bolo prvýkrát, čo ju odvtedy videl.

Prečo teraz? divil sa.

Maisine slzy prestali. Odložila svoju tácku, aby vybrala malý kúsok papiera zo svojho zadného vrečka. Zízala na neho upreto, kým ju Jake pozoroval.

„Čo je to, zlatko?“

Pozrela nahor s trhnutím, ako keby bola zaskočená, že nie je osamote. „Och, to je... to je obrázok mamy.“

Jake prikývol a usmial sa na ňu súcitne. Dokázal rozoznať, že je stratená. Vo svojej nevinnosti pravdepodobne nedokázala nájsť dôvod pre jeho hrubosť k žene, o ktorej bola presvedčená, že je jej matkou. Ale Maisie nevidela svoju matku, odkedy mala tri roky. Táto fotka bola zaiste jediným obrazom, aký si z nej pamätala, až dodnes. Jake sledoval, ako si Maisie nevedomky krúti pramienok svojich blondatých kaderí okolo svojho prsta, kým sa pozerala na ženu s takými istými vlasmi na obrázku.

„Prečo...“ začala Maisie a hlas sa jej zlomil.

„To je v poriadku, zlatičko, môžeš sa ma opýtať čokoľvek.“

„Prečo si dnes odohnal mamu?“ opýtala sa, dívajúc sa na Jaka s očami opäť plnými slz. Jake nikdy predtým nevidel Maisie rozrušenú, s výnimkou drobných fyzických poranení. Vedel, ako zmierniť bolesť v tamtých prípadoch, ale nemal najmenšie tušenie, ako začať s tíšenním teraz. Maisie nevyzerala, že by mala problém s ich spôsobom života v lesoch. Žiť v špine a biede, bez inej ľudskej duše v dohľade okrem jeho a Gusa, a bez priateľov iných než Nimrod, jej nikdy neprišlo ako niečo nezvyklé. Bol to život, do ktorého vyrástla, a ľudská civilizácia bola len vzdialeným tieňom v chabej pamäti zahrabanej v jej génoch.

Odkedy sa Emily dnes vytratila do lesa, Maisie zadržovala zvuky svojho zármutku, ale Jake ju videl plakať, potichu, kým porciovali kenguru. Jake premietal, či jej počasie neposkytlo nejakú úľavu, tým, že mohla vyplakať kolkokoľvek slz, jej srdce chcelo, v súkromí ťažkého dažďa, ktorý jej padal na tvár. Skoro cítil, ako keby nebesia rozumeli Maisinmu trápeniu a kričali za ňu a s ňou.

„To nebola tvoja mama, Maisie,“ to bolo všetko, čo Jaka napadlo povedať.

„Bola!“ Znela znechutená a slzy opäť začali prúdiť. „Pozri!“ Otočila kúsok papiera a ukázala mu ho.

Jakov žalúdok sa prevrátil pri pohľade na Emily na fotografii. Bola na nej tak mladá, presne tak ako sa zjavila dnes. Keď sa Jake

konečne zmieril s tým, že jeho žena už domov nikdy nepríde, zahodil jej portrét, dúfajúc, že jej tvár už viackrát neuvidí, že nikdy nebude cítiť bolesť zo svojej straty.

Jake uznal bolestivú logiku jeho dcéry. Obrázok na papieri bol jej matkou a vyzeral presne ako tá bytosť, ktorú dnes videli. Nechal Maisie chvíľu plakať. Slzy sa leskli ako svätobjánske mušky naháňajúce sa pojašene nadol jej tvárou, miznúce so zaiskrením keď dopadali na hlinenú podlahu pred ňou, jedna po druhej. Jake sa jej pozrel do očí a vedel, že nastal čas pre vysvetľovanie.

„Deťúrence,“ začal vážne, „miloval som vašu matku od chvíle, kedy som ju stretol. Ona a ja sme boli iba deti. Stretol som pár ďalších dievčat v mojom veku, vonku v lesoch a na farmách kde som vyrastal, ale žiadnu ako ona.“ Jeho vážnosť vystriedalo potešenie zo spomínania. „Niečo na jej vlasoch si ma získalo. Tá farba. Hnedastá v tme, ale svetlá ako pšeničné lány v správnom svetle. Spôsob akým jej lokne tancovali dookola, keď kráčala. V noci jej vlasy odrážali žiaru ohňa a trblietali sa ako tieto plamene.“ Hodil malý konár, ktorým predtým škrabal po zemi, do ohňa, a všetci sledovali, ako vybuchol v zmäť iskier a ohnivých jazykov, než zmizol. „Bola niečo, čo sa len tak nevidí.“

Deti chvíľu sedeli v tichosti, bez odvahy položiť ďalšiu otázku čakali, kedy bude pokračovať.

„Vaša matka nás opustila pred dvoma rokmi. Myslela si, že môže vymeniť túto neistotu za stabilitu. Myslela si, že náš spôsob života, ustavičné hľadanie jedla, špina, chlad... myslela si, že to nie je nutné. Mýlila sa však, deti. A kvôli tomu zomrela.“

Maisine oči dali voľný priechod privalu žiaľu. Jej pery ostali tiché, ale chveli sa.

Gus len počúval a pomaly prikyvoval. „Vyzerala ako ona, ocko,“ povedal nekonfrontačným tónom.

„Vyzerala. Ale *toto* nebola ona.“

„Tak čo to potom bolo?“

„Čo ste dnes videli, deti...“ začal Jake zúfalo chmátajúci po prázdnom mieste v jeho mysli, aby našiel tie správne slová, ktorými by vysvetlil pravdu svojim deťom bez toho, aby napáchal ešte viac škody, „čo ste videli, bol duch.“

„Čo je to *duch*?“ ozval sa Gus okamžite.

Maisie si prisadla ku Gusovi a Nimrod ju nasledoval, stonajúc láskyplne, keď zahniezdžoval svoj rypák naspäť do jej lona potom, čo zmenila svoje miesto na sedenie, po boku svojho milovaného brata.

„Čo je to duch...?“ nadýchol sa Jake zhlboka, nasávajúc horúčavu ohňa do svojej hrude, ako keby chcel zapáliť nejakú pec ukrytú vo svojom vnútri, ktorá by mu dodala odvahy. Spomenul si na príbeh, ktorý mu ako dieťaťu jedného večera povedala matka, keď sedeli pri podobnom ohni. Jej slová sa ozývali v jeho hlave, a ako keby sa uzavrel elektrický obvod, vytvorilo sa spojenie a rozbehol sa prúd uvedomenia okamžite usporiadajúci jeho myšlienky. „Nikto v skutočnosti nevie, čo sa stane, keď zomrieme. Nikto sa nikdy nevrátil, aby nám mohol povedať, čo videl, čo sa stalo, kto tam bol, aké to bolo. A ja verím, že dôvod, prečo je tomu tak, je ten, že nenasleduje *nič* po tom, čo zomrieme.“

Moja mama mi zvykla hovoriť, že mnoho ľudí na svete verilo v Boha. Boh mal byť taký muž, možno obor, možno vedec, ale bol to stvor, ktorý *všetko* vytvoril a všetko, čo sa v našom živote stalo, bolo súčasťou jeho plánu, Božej vôle. Ale ja som ho nikdy nevidel. A viem, že všetko, čo sa prihodilo v mojom živote, sa stalo skrz moje oči a moje myšlienky. Všetko, čo ma udržalo dýchajúceho, udržalo najedeného, udržalo bojujúceho, bolo len preto, že som si zmyslel spraviť to a *spravil* som to. Gus, dnes – tá kengura. *Ty* si to spravil. *Ty* si jej vzal život, my spolu sme ju rozrezali a my sme sa teraz rozhodli, že ju zjeme. Vnútro našich tiel pracuje bez toho, aby sme na to museli myslieť – nepýtaj sa ma prečo. Ale naše ruky, naše nohy, naše ústa, naše slová; my sa

rozhodujeme, čo sa s nimi stane. Takže som nikdy v Boha neveril. Nikdy som nevidel nič, čo by ma donútilo veriť v neho.

Moja mama mi vravela, že v mestách, v tých veľkých miestach, o ktorých som vám hovoril, ďaleko odtiaľto... keď bola dieťa, ľudia v mestách mali knihu za knihou, mnoho kníh o myslení; o tom, ako myslíme, *prečo* myslíme; ako vieme to, čo vieme; a čo by sme mali robiť. Nikdy som tie knihy nečítal, mal som len môj vlastný život, aby ma viedol. Čo ale viem, je, že ak prestanem myslieť, tak zomriem. A ak zomriem, moje oči tu už nebudú, aby mohli vidieť, moje uši nebudú, aby mohli počúvať, a moje ruky tu nebudú, aby sa uistili, že vy deti tiež viete, ako sa udržať nažive. Takže som si *vybral* žiť a každý deň predstavuje výber, či pokračovať v žití.

Vaša mama spravila inú voľbu. Vybrala si koniec úsilia a to ukončilo jej život. Takže... čo je to duch...?“ Pozbieral svoje myšlienky späť k položenej otázke. „Niektorí ľudia si myslia, že človek je len nejaká schránka z mäsa a kostí, stroj, ktorý nosí našu dušu, a že naša myseľ – myšlienky, ktoré máme – je našim pravým duchovným ja, a naše telo je len nádoba. Že to, čo vidia naše oči, sa len prenáša do našej mysle, ale naša myseľ nie je *súčasťou* nášho tela. Že potom, čo naše telo zomrie, naša myseľ ho opustí a odíde niekam inam. Nie som vedec, ale mne sa to jednoducho nezdá. Niektorí ľudia však hovorievali príbehy o duchoch, ktorí opustili telá ich mŕtvych milovaných, ale tieto príznaky nechcú opustiť tento svet, takže sa vracajú späť – alebo možno nikdy neodišli.

Nikdy som nevidel Boha, nikdy som nevidel žiadne príznaky potĺkať sa okolo a nikdy som nevidel žiadnu živú bytosť, ktorá by bola chytrejšia alebo silnejšia než človek s rozumom. Ale... musíte pochopiť... nie sme tu vonku sami.“

Studený vietor prenikol štrbinou vo dverách stodoly a poslal zachvenie nadol Gusovým chrbtom. „Čo tým myslíš, tatko?“ Gus

si načrel teplého vzduchu z ohňa smerom k sebe, tým ako sa objal vlastnými rukami.

Jake si povzdychol a prešla ním vlna vyčerpania.

Bez varovania Nimrod skočil na nohy a otočil sa čelom k dverám stodoly. Hlboké vrčanie vibrovalo jeho hrudou, kým chlpy na jeho krku a chrbte sa pomaly zodvihli. Deti to vyľakalo a Jake bol bez zaváhania na nohách, schmatol svoju pušku a potiahol k sebe úderník. Pozdvihnúc ju tak, aby mierila na vráta, obišiel ohnisko a kľakol si vedľa trasúcich sa detí, ani na okamih nespúšťajúc oko z objektu Nimrodovej úzkosti.

„Nahor na povalu, hneď!“ úsečne pošepkal deťom, ktoré sa poslušne rozbehli cez hlinenú dlážku a vyštverali sa hore dlhým rebríkom.

Nimrod ostal zmrznutý, vydávajúc ledva počuteľné vrčanie do noci, a Jake uvidel mdlú žiaru vynárať sa skrz štrbiny vo dverách stodoly. Štuchol Nimroda bokom svojej nohy a prikázal mu polohlasom: „Nimrod, nahor, marš!“

Nimrodov útočný postoj sa okamžite roztopil na trucovitý mrk na svojho pána, potom vystrelil cez miestnosť a nasledoval deti nahor nakloneným rebríkom, voliac opatrne miesto pre každú labku počas výstupu do tmavej miestnosti nad nimi. Gus za nimi vytiahol rebrík nahor, dlhým lanom, ku ktorému bol priviazaný. Keď dvere povaly zacvakli, Jake spravil dva dlhé kroky vpred a rozkopol dvere stodoly doširoka.

Tam pred ním znova raz stála Emily, svetielkujúca v temnote noci. Bola to jasná, neprirodzená žiara. Skôr než by odrážala matné a tancujúce svetlo ohňa podobne ako Jakovo telo, vyzerala, že vydáva svoju vlastnú luminiscenciu, a v studenom závoji večerného svetla vyzerala ako aura vznášajúca sa okolo jej tela vo farbe zhodnej s farbou jej šiat, jej vlasov, jej pokožky. V tomto prostredí, s jej telom svietiacim ako pochodeň v mŕtvolnej černej noci, hravo prekonávajúc svetlo hviezd nad nimi, nebolo možné Jaka oklamať.

Dnes nebude obalamutený, ako sa to skoro podarilo v dennom svetle. V temnote noci jej podstata bola odhalená v plnej hrôze a ani kúsoček Jaka by nemohol uveriť, že toto strašidlo bolo jeho ženou.

„Jake...“ začala prosebne.

„NIE!“ zakričal, „POVEDAL SOM TI!“

„JAKE!“ zvýšil sa jej hlas a trhal sa ako keby v zúfalstve.

Emócia v jej hlase znela skutočná, ale Jake ju pociťoval viac ako projekciu podobizne zachytenej pradávno, než skutočnú osobu pred ním stojacu.

„Nemáme veľa času. Potrebujem, aby si počúval. Deti...“ pokúsila sa zapôsobiť na jeho emócie, ale on ju odmietol vypočuť.

„BUĎ TICH!“ Jake počul, ako deti šramotia a presúvajú sa ku kraju povaly, kde na najslabšej hranici svetla z ohňa vedel, že ich sledujú. „Nebudeš hovoriť ani sa dotýkať mojich detí. VYPADNI!“ zakričal znova a vystrelil ranu do vzduchu.

Gulka presvišťala okolo jej ucha, rozrážajúc hmlu ako čepeľ cez mäso. Jake sa obzrel ponad svoje plece, aby skontroloval deti. Maisie začala znova vzlykať a Gus sa natiahol okolo nej a zakryl jej ústa jemne svojou rukou. Aj on už teraz plakal.

Zvuk výstrelu sa rytmicky ozýval od stromov a vzdialených kopcov, postupne tíchol na duté hrmenie a potom na nič. Emily spravila krok smerom k Jakovi, s rukami otvorenými v zmierlivom geste.

„STOJ!“ zvolal, nabíjajúc do komory pušky ďalší náboj s rýchlym a prudkým cvaknutím záveru. Ako sa vyhodená nábojnica odrazila od zeme, rozšíril postoj svojich nôh, aby ukázal svoju odhodlanosť, a namieril zbraň na jej tvár. Toto ráno ani necukla pri pohľade na jeho pušku. Teraz áno. Čo sa zmenilo? podivil sa.

Zastala. Pozrela sa na neho na chvíľočku prázdny pohľadom, potom otočila hlavu nahor, aby sa pozrela smerom na povalu.

Jake si náhle uvedomil, že nechce byť trafená pred svojimi deťmi. *Prečo? Čo by to prezradilo?* „Nech ťa to ani *nenapadne*,“ povedal Jake a trhol puškou jej smerom.

Nevyšimla sa ho. „Gusko, Maisie,“ zakričala na nich, „podte dole. Vezmem vás...“

Čas sa pre Jaka zastavil s tým, ako stlačil prst na spúšti a spravil hlboký nádych, rýchlejšie než považoval za možné. Puška poskočila v jeho rukách a Jake sa otočil späť obávajúc sa protiútok. V tom okamihu zachytil pohľadom Gusa prikrývajúceho Maisine oči svojimi rukami a dívajúceho sa zdesene.

Guľka preťala vzduch a zrazila sa s bokom tváre Emily, odkiaľ sa odrazila s kakofonickým hvizdom a odletela preč do lesa. Koža Emilinho pravého líca, jej oko a jej ucho sa rozpadli na milióny drobných iskier. Vyleteli smerom von a dozadu, po stopách dráhy odrazeného kúska olova, a na nepatrný moment pripomínali žhavé uhlíky odskakujúce od ohniska. Čoskoro na to spomalili a zastali, obrátili svoj smer a ako na pružinke sa vrátili späť na svoje pôvodné miesto na jej tvári.

Ako sa iskričky preskupovali, Jake si všimol ďalší povrch pod nimi. Bol tmavší a nevydával vlastnú žiaru ako jej podivná vrstva falošnej kože, ale namiesto toho odrážal svetlo ohňa a poslal pár zábleskov v smere jeho očí. Jeho tlmené odlesky neboli nepodobné tým, ktoré vydávala hlavneň jeho pušky. Bolo to kovové.

Vo chvíli keď si to Jake všimol, bolo to už zase preč. Roj maličkých uhlíkov teraz blikal náhodnými farbami na sekundu či dve a potom sa vrátil teraz už ako nepoškodená tvár Emily.

„Budeš musieť najprv prejsť cezo mňa!“ Vyplúvol na ňu tie slová, potiahol záver, a ona mohla sledovať, ako sa druhý náboj zarovnáva s komorou pozdĺž dlhej oceľovej rúrky, ktorá tvorila priamu čiaru od strely po jej oko.

Prehovorila pokojne, kategoricky. „Neublížim ti, Jake. Chcem ťa zachrániť. Chcem zachrániť svoje deti.“

„VYPADNI, DO FRASA!“ zakričal, a s tým sa ona otočila a odkračala späť k hranici stromov, osvetľujúc si svoju vlastnú trasu.

Jake sa nahol vpred, pritiahol a zavrel dvere stodoly. Otočil sa ku Gusovi a Maisie. „Ostaňte tam hore, deti. Spite, kým nepríde ráno. Ja ostanem na stráži. Pri prvom svetle odchádzame.“

„Kam pôjdeme, ocko!?“ plakala Maisie.

„Neviem, ale vyzdvihneme skrýšu na spodku údolia a vypadneme odtiaľto preč. Potrebujeme nový domov. Teraz je čas na oddych. Choďte spať.“

•

Gus ležal bdely na povale vedľa svojej spiacej sestry.

Prečo neviem zaspieť? Už tu ležím tak... dlho. Gus si želal, aby mal spôsob akým podchytiť plynutie času, ale bez priameho pohľadu na hviezdy alebo slnečného svetla, ktoré by hádzalo tieň, čas pre neho bol len rozmazanou škvrnou bez významu.

Strecha nad ním bola celistvá, bez jedinej dierky, a teplo z ohňa ich obkolesovalo a prenikalo jeho kožou a kosťami. Maisie zaspala takmer okamžite, kým Gus hladil jej vlasy a pokúšal sa utíšiť jej vzlyky. Ale Gus bol nepokojný. Pokúšal sa pochopiť to, čo mal možnosť vidieť.

Ocko ju strelil! Strelil... to – niečo. A tvár toho niečoho sa rozpadla, ale... potom sa vrátila späť na miesto. Čo bolo to, čo som uvidel pod jej... jeho tvárou? Prečo nás prenasleduje? Prečo to chce vziať mňa a Maisie?

Po pár hodinách prevaľovania týchto otázok dookola v jeho hlave, Gus potichu spustil rebrík, nechal Nimroda zliezť nadol prvého a potom ho nasledoval. Pes utekal rovno za svojím pánom a s láskou mu olizoval ruky a krk. Jake sedel na ošúchanej drevenej stoličke s tvárou k dverám a s puškou krížom cez svoje lono.

Oheň horeľ nízko a tlmene, takže umožnil svetlu mesiaca, ktorý medzitým vyšiel, nahliadnuť cez škáry vo dverách a jagať sa skrz jeho vlniace sa teplo. Gus podišiel k svojmu otcovi na stoličke. Jake presunul pušku na jednu stranu a Gus sa mu vyštveral na kolená. Jake omotal svoje ruky okolo svojho syna a na čas spoločne v tichosti plakali.

„Čo *to* bolo, ocko?“

„Bol to stroj, Gusko. Stroj zvaný *duch*.“

„Stroj? Ja... ja nerozumiem,“ jeho hlas sa zachvel.

„Neviem úplne presne, ako ti to vysvetliť, synak, nemal si možnosť vidieť veci, ktoré som videl ja. Pokúšal som sa vás uchrániť pred týmto svetom. Skutočne som dúfal, že nikdy nevidíte to, čo ste včera videli. Dúfal som, že nás nechá na pokoji. Neviem, čo vám mám povedať. Nechaj ma premyslieť si to. Až nájdeme miesto, kde by sme mohli ostať, potom vám všetko poviem. Obom.“

Gus sa privinul bližšie. „Dobre, ocko.“

Jake sa k nemu naklonil a pošepekľal: „Všetko najlepšie k narodeninám, chlapče. Mám ťa rád.“

Gus nepovedal nič, len sa usmial. O chvíľu už spal.

Kapitola 4

LIMUZÍNA VYLOŽILA Marcusa Hamlina na súkromnom letisku Teterboro v New Jersey. Rozlúčil sa s Richardom a zovrel kľúč zavesený na svojom krku, keď nastupoval do malej kajuty lietadla potiahnutej kožou. Keď sa Marcus usadil, pilot ho vzal na vedomie pokývaním hlavy.

„Ospravedlňujem sa za zmenu plánu na poslednú chvíľu. Zdá sa to ako hrozné mrhanie paliva na cestu len pre nás dvoch,“ poznamenal Marcus nahlas. V lietadle bolo miesto pre asi osem pasažierov.

Pilot sa zasmial. „Žiaden problém, pane. Ste posledný presun.“ Zavrel dvere do kokpitu.

Marcus zdvihol obočie.

„A okrem toho,“ dodal pilot, ktorého hlas teraz vychádzal z reproduktorov v kajute, „toto lietadlo nepoužíva palivo.“

Marcus cítil, ako sa kabína začala triasť a trochu lomoziť, ale v zápäťi prestala. Keď sa pozrel von oknom, žalúdok mu na zlomok sekundy spadol do lona, pretože si uvedomil, že už sú vo vzduchu. Nepočul žiadny motor, žiadne turbíny, a necítil žiadne vibrácie, ani preťaženie pri vzlietnutí. Bolo znepokojujúce pohybovať sa tak vysoko a tak rýchlo bez potvrdenia inými zmyslami než jeho zrakom.

Lietadlo napokon pristálo na súkromnom letisku pri mestečku Lincoln v Nebraske. Marcus bol pilotom odprevadený na heliport, kde bol požiadaný, aby si sadol na lavičku a počkal. Lietadlo potichu odrolovalo hore dráhou a stratilo sa, skoro nepozorovane, nebyť šipkovitého tieňa, ktorý vrhalo.

Vybral von zo svojho kufríka tablet a otvoril aplikáciu GPS. Zaznamenával počas letu svoju dráhu. Obrazovka ukázala priamu trasu z New Jersey do Lincolnu, a vzhľadom k faktu, že čakal na príchod helikoptéry, vydedukoval, že bude pokračovať na západ, niekam do Skalnatých vrchov.

Bez varovania sa zdvihol prudký vietor a vmietol golier Marcusovho plášťa rovno do jeho tváre. Nebolo to skôr, než pristávala na ploche priamo pred ním, keď si uvedomil, že helikoptéra dorazila. Bola tak neskutočne kradmá ako to lietadlo predtým.

Na kývnutie pilota nastúpil na palubu, zapol si bezpečnostný postroj a nasadil si rádiové slúchadlá, s tabletom v lone a pozorujúc kurz, ktorý vrtuľník nabral.

Pilot bol ticho, kým naviedol koráb vo vysokej rýchlosti na rovnú priamku pretínajúcu bod v strede medzi Cheyenne vo Wyomingu a Denverom v Colorade. Marcus uprene pozoroval tablet a prstami na skle svojho zariadenia sa pokúšal priblížiť a stanoviť najpravdepodobnejší cieľ jazdy podľa trajektórie, po ktorej išli. Pilot mrkol ponad rameno a zbadal, čo Marcus robí.

Prehovoril pevným hlasom, aby si bol istý, že ho bude v slúchadlách počuť cez bzukot lopatiek vrtule ani nie meter nad ich hlavami. „Toto vám čoskoro prestane fungovať.“

Marcus sa na neho spýtavo pozrel.

Pilot sa zaškeril. „Však uvidíte!“

O chvíľu neskôr sa pilot načiahol nad svoju hlavu a cvakol vypínačom schovaným pod čiernym krytom. Marcus si všimol drobnú zmenu vo výške tónu, ktorým bzučali prístroje, a pozrel sa dole na svoj tablet, len aby zistil, že ten potemnel. Chvíľu sa zaoberal tlačidlami na jeho bokoch, ale bezúspešne. Tablet bol mŕtvy.

„Nerobte si starosti,“ smial sa pilot, „bude znova fungovať, až sa tam dostaneme. Teda, väčšina z neho bude fungovať.“

V ďalšej chvíli helikoptéra začala stúpať a robiť sériu zdanlivo náhodných a zblúdilych otočiek. Marcus sa začudoval, či sa pilot nestratil, než mu došlo, že on sám sa mal týmto stratiť, nie pilot.

O pol hodinu neskôr, potom čo obkrúžili vrcholky, preklučkovali nízko skrz úžlabiny a vykonali scénické prelety ponad náhodne vybranými roklinami, pilot konečne naviedol stroj nadol na malú čistinku.

Marcus položil jedno chodidlo dole na rovnú trávu pod protišmykovými oceľovými schodíkmi, ktoré sa pre neho rozbalili. Cítil, ako vzduch nad ním trhá jeho tmavými vlasmi a ušami ako vlna za zmietajúcou sa vlnou, pokúšajúc sa ho zvaliť k zemi. Načiahol sa hore a pridržal si rám svojich okuliarov proti svojmu nosu jednou rukou, kým napoly prikrčený nosič batožiny vykročil vpred a zobral kufřík z jeho druhej.

Bolo zvláštne vidieť hotelového poslíka v úplnom tradičnom kostýme tu vonku na malej čistinke v lese. Poslík sa vynoril z veľkého čierneho vozidla, ktoré už čakalo, keď helikoptéra pristála. Bolo to podivné vozidlo, vyzeralo z polovice ako vojenské a terénne, ale z druhej polovice ako luxusná limuzína. Jeho kolesá boli dosť veľké na nákladné auto, ale kapota bola nepatrná v porovnaní s celkovou rozľahlosťou kabíny za ňou. Jeho telo malo ostré hranaté kontúry a vyzeralo, ako keby bolo obložené plátmi čistej ocele, ktoré boli všetky opracované a vyleštené až do bezchybného tmavého zrkadlenia oblohy a vrcholkov stromov nad nimi.

Poslíček s Marcusom neprehovoril ani slova, nakoľko žiadne by nebolo počuť cez nepretržité svišťanie listov vrtule helikoptéry vzduchom, len málo nad ich hlavami. Jednoducho sa usmial, prikývol, vzal kufřík a umiestnil ho do zadnej časti kabíny limuzíny.

Marcus sa otočil, aby sa ešte raz pozrel na pilota helikoptéry. Bol to štíhly a svalnatý muž uprostred svojich štyrid-

siatic, s kvintesenčným krátkym služobným strihom a pilotskými okuliarmi. Jeho imidž tak dokonale sedel pre svoju rolu, až si Marcus na moment pomyslel, či azda nie je súčasťou dopravného prostriedku – ilúzia premietaná prístrojmi vrtuľníka samotného a vôbec nie žiadna osoba.

Marcusova chvíľková predstava bola prerušená, keď pilot ukázal palec nahor v nenútenom pozdrave, ktorý spolu so zdvihnutým obočím naznačoval aj otázku: *všetko v poriadku?* Marcus viackrát prikývol v neistom ale nadšenom úškrne, položil aj druhé chodidlo na zem a – s krátkym zaváhaním, povolil svoj stisk na držadle.

Nasledoval poslíčka naprieč čistinou, pozorujúc ako sa tráva okolo neho zúfalo snaží odolať náporu zhora. Keď vchádzal do kabíny obrneného pozemného vozidla s pomocou svedomitého poslíka, pozrel sa na vrtuľník ešte raz, ako sa hladko vzniesol do vzduchu.

Marcus obdivoval zovňajšok helikoptéry. Bol matne čierny zo všetkých strán, čo – ak už ničím iným, tak asociáciou – vnuklo Marcusovi myšlienku, že jeho hlavnou funkciou bolo utajenie. Lopatky jeho hlavného rotora boli pevné a rotor samotný bol obopnutý hrubým čiernym oceľovým prstencom, ktorý vyzeral nezvyčajne nafúknutý na svoj predpokladaný účel. Prstenec bol upevnený špicami k centrálnej bubline, ktorá vytŕčala z vrcholu helikoptéry ako geodetická kupola z dokonale trojuholníkových zrkadlových panelov. Stonka rotora pod kopulou vyzerala byť namontovaná do guľového čapu, a ako helikoptéra robila jemné prispôsobenia svojho kurzu počas stúpania, Marcus mohol vidieť, že sklon a náklon listov rotora sa mení, kým kabína pod ním ostávala viacmenej stabilná. Z bokov montáže chvostového kužeľa vyčnievali dve tučné ramená na oboch stranách stroja. Každé malo miniatúrny rotor usadený v nafúknutom prstenci, veľmi podobný hlavnému rotoru nad nimi. Tieto sekundárne vrtule vyzerali mať omnoho širší rozsah pohybu, čo

dávalo vzdušnému plavidlu jeho impozantnú manévrovateľnosť, domnieval sa Marcus.

Tieto dopravné prostriedky sú ako z vojenskej základne, pomyslel si Marcus, ale nemajú žiadnu výzbroj. Do čoho som sa to zamotal?

Keď helikoptéra stúpala vyššie, Marcus si všimol, ako rýchlo sa zvuk stratil z jeho sluchu, ako keby ten hluk existoval iba v pámetrovej bubline okolo stroja. Ticho stúpala ďalej a poslík urobil krok vpred, aby zavrel dvere kabíny. V tichu čistinky Marcus počul poslíkov hlas po prvý krát.

„Pane?“ opýtal sa s pohľadom dole na Marcusovu nohu, ktorá stále visela von z dverí.

Marcus si to všimol. „Len chvíľočku, prosím.“

Poslíček prikývol.

Marcus si nemohol pomôcť a nasával ďalšie podrobnosti úboru tohto mladého muža. Mal oblečenú vínovočervenú košeľu s čiernymi hodvábnymi lemovkami a bielymi gombičkami, ktoré sa na poobedňajšom slnku jagali ako perly.

Na jeho hlave bol zavalitý valcovitý klobúk v rovnakej ví-novej, s malým zlatým erbom vyšíťým vpred, v nezameniteľ-nom tvare fontány chrliacej zlato.

Marcus sa pozrel ešte naposledy na oblohu. Helikoptéra pokračovala v stúpaní a bola stále menšou a menšou. Zakryl si oči a díval sa, kým helikoptéra nebola celkom obklopená páliacim žiarom slnka. Keď oči znova otvoril, hľadal tam hore v modrej prázdnote, kam sa podela, ale už ju nájsť nedokázal.

Toto nebol žiaden bežný stroj, uvažoval pre seba. Bol nejakým spôsobom schopný maskovať zvuk vlastného rotora. Tie prstence? Tá kupola? Ak toto bol len môj odvoz sem, aké ďalšie technológie Projekt Daidalos má? Strnul v úžase z tajomstva, ktoré ho malo postretnúť, a pre ktoré opúšťal svoj celý život, tak ako ho doteraz poznal.

Marcus si sadol dozadu a poslík vyliezol na sedadlo jemu oproti. Všimol si Marcusa tápajúceho po ovládaní okien. „Ach, prepáčte, doktor Hamlin, ručné ovládače sú len vpredu. Ale môžete jednoducho oknu povedať, aby sa otvorilo, ak to je to, čo chcete.“

„Čo prosím?“

„Vyskúšajte to,“ povedal mladý poslíček s úškrnom.

Marcus sa pozrel na tónované sklo skepticky. „Okno... dole?“ zamumlal, zdráhajúc sa uveriť, že to bude čokoľvek iné než len žartík. Okno okamžite skĺzlo nadol. Marcus sa pozrel na poslíka, s ústami dokorán, nadšene. „Máte bezva auto!“

„Len to najlepšie,“ povedal poslík s úsmevom, ktorý Marcus prečítal ako hrdý.

„Povedzte, kde máme vodiča?“

S ešte väčším žiarivým úsmevom poslík prehovoril k vozidlu. „Vezmi nás hore, prosím.“

Bez čo len náznaku zvuku štartéra alebo pípnutia, ohromné obrnené vozidlo sa začalo valiť križom cez trávu a zatočilo elegantne, kým nedosiahlo poľnú cestu, ktorá viedla skrz líniu stromov a do lesa.

„Bez vodiča, pekné. A... na baterky?“

„Presne tak!“

„Niečo podobné v lietadle a tiež v helikoptére, predpokladám. Boli to prekliato tiché dopravné prostriedky.“

„Nemôžem vám povedať, pane. To nie je moje oddelenie.“

„Tak, kam teda ideme?“

„Nemôžem vám povedať ani to. Rozkaz je rozkaz.“

Marcus si povzdychol, začínal byť unavený neúprosnými tajnosťami obklopujúcimi tento projekt. Chcel odpovede. Ďalšiu chvíľku skúmal úbor svojho vínovo odetého druhu. Uvedomiac si, že doteraz vnímal len poslíka a nie osobu samotnú, naklonil sa dopredu a ponúkol mu svoju ruku.

„Ja som Marcus,“ usmial sa.

„Ja viem, kto ste,“ zasmial sa poslík, kým sa nachýlil dopredu, aby prijal podanie ruky. „Sme veľmi radi, že vás tu máme, doktor Hamlin!“

„Prečo?“

Poslík sa usmial, ale neodpovedal.

„A vy ste...?“ Marcus bol trochu znepokojený spoločenskou nevýhodou, v ktorej sa nachádzal.

„Som tu, aby som vám pomohol s čímkoľvek, čo budete potrebovať, doktor Hamlin.“

Marcus potiahol nosom, pobavený schopnosťou tohto mladého muža zahovárať. „Ako sa voláte, chlapče?“

„Peter.“

„Peter...?“ Marcus čakal na priezvisko, ale Peter jednoducho prikývol. „Peter Poslík, čo?“

Peter sa ticho zachichotal. „Tak je.“

Marcus si znova vzdychol, znechutený skrývačkami, ktoré vyzerali, že obklopujú všetko týkajúce sa Projektu Daidalos. Rozhliadol sa po niečom neutrálnom, o čom by sa dalo hovoriť. „Tie gombíky na vašej tunike,“ začal zdvíhajúc prst, aby na nich ukázal, „sú zo slonoviny, všakže?“

Poslík, napohľad zaujatý, mrkol dole na svoju hrud' a uchopil jeden z nich medzi prsty. „Ech... Ja neviem. Ako sa to dá zistiť?“

„No, vyzerá perleťový. Je plastový na dotyk?“

„Nie.“

„Potom to, hádam, je slonovina. Vidíte, ako vyzerá, podobný kosti?“

„Čo to vlastne je slonovina?“

Marcus sa zazubil. „Koľko máte rokov, chlapče?“

„Devätnásť, pane.“

„Ach tak. To vašu neznalosť ospravedlňuje.“

Poslíček napriamčil hlavu, očakávajúc vysvetlenie. Marcus sa na chvíľku zamyslel, aby zistil, či dokáže urobiť Petra tak nepohodlného tajnosťami, ako Peter spravil predtým jeho. Peter len držal svoju hlavu hore a čakal.

„Okej, takže, slonovina je sloní kel. Bývala to celkom cenená surovina, vlastne stále je, ale zhruba pred desiatimi rokmi vláda Spojených štátov a mnoho ďalších krajín OSN uvalila na slonovinu prísny zákaz. Nemôžete ju kúpiť, predať alebo vlastniť. Prinútili každého, aby odovzdal svoju slonovinu a spravili veľké verejné predstavenie, na ktorom ju všetku zničili – rozdrvili na prášok. Dokonca niekoľko ľudí poslali do väzenia len za to, že ju vlastnili po skončení amnestie.“

„Prečo?“

„Nuž, všetko to bolo preto, aby sa pokúsili zabrániť ľuďom loviť slony v Afrike. Hlavný dôvod prečo to ľudia robili, bola slonovina, na ktorej dokázali zarobiť množstvo peňazí. Teraz už ich toľko nelovia, ale slonovina je na čiernom trhu cennejšia než kedy predtým. Ak by sme boli... tam vonku, veď viete... asi by ste mali kopu problémov pre túto tuniku.“

Peter zdvihol obočie v údive nad týmto príbehom. „Tak, čo viem ja, tieto uniformy patrili hotelu asi sto rokov dozadu, keď bol postavený. Pán Wel...“ zachytil slabiku v ústach a zatváril sa trochu v rozpakoch z tohto takmer prezradenia, „chcel som povedať *náš zamestnávateľ*, je tak trochu fanúšik do histórie,“ usmial sa Peter, a Marcus si pomyslel, že jeho výraz tváre naznačoval hlbokú úctu, „dalo by sa povedať, že je staromódny.“

„Takže náš zamestnávateľ je muž?“ sondoval Marcus, skúšajúc, či nedokáže zvaliť ďalšie múry tajnostkárstva s pomocou tohto neskúseného mladíka.

„Och... prepáčte doktor Hamlin, naozaj nie som poverený o tom rozprávať. Dozviete sa všetko sám už čoskoro. Povedzte mi viac o tých... slonoch.“

„Nikdy ste žiadneho nevideli?“

„Nie.“

„Ale určite ste o nich čítali.“

„Nie.“

„Nechodili ste do školy, chlapče?“

„Nie.“

Marcus bol načisto zmätený. Tento mladý muž bol neznalý jedného z najpovestnejších cicavcov v histórii Zeme. *Čo do pekla? Vychovali ťa v nejakom izolacionistickom kulte, chlapče?* chcel sa Marcus opýtať, ale zastal, považujúc to za neprívetivé a nesľubujúce pomôcť mu zhromaždiť ďalšie informácie, po ktorých tak prahol.

Podrobil sa faktu, že žiadna užitočná informácia pravdepodobne nevzájde z rozhovoru s Petrom, vyklonil sa z okna a jal sa zbierať akékoľvek empirické údaje, aké mohol, aby stanovil svoje miesto pobytu.

Uvidel borovicový les okolo seba na všetky strany a poza vrcholky stromov náhodne zúbkované hroty útesov a brál, za ktorými ležala jasne modrá obloha. Vedel, že sa nachádza v Skalnatých vrchoch, ale nemal poňatie v ktorom štáte alebo krajine.